

som ikke have havt Ret dertil, kan der ikke være den mindste Tvivl tilbage om, at det netop er hæmmende Bestemmelser, vi have manglet. Jeg skal nævne et Exempel. Der er Distrikter, som ikke engang ligge indenfor Beskyttelsen af Fiskerivedtægterne, men paa Rysten ved det aabne Hav, nemlig paa Vesterhavskysten, et ude ved Klitmøller og et andet noget længere nord paa ved Løkken, hvor der har været en uhyre Rigdom af Rødspætter, fordi der paa disse Steder havde dannet sig en meget frodig Tangvært. Paa den urolige Ryst med de stærke Strømninger synes det, i det Mindste efter Fiskernes Meddelelser, at Rødspætten paa sit Træk tyer ind i disse Leier, og derfor er det, at der har været en saadan Rigdom, at Fiskerne have kunnet faae mangfoldige Gange almindelig Fortjeneste ud af deres Fiskeri der. Men saa kom Folk med deres Trawl og andre stærke Fiskevaad, hvormed de ødelagde Tangen og Bunden paa de paagjældende Steder. I en eneste Sommer lagde de de forskjellige Bladser saa øde, at der det næste Aar ikke var Spor længere af Fiskerigdommen der eller af disse Giendommeligheder, hvortil den knyttede sig. Saaledes gaar det med denne prisste Frihed. I Almindelighed er det fra fremmede Steder, disse Folk komme. Det kan være danske Fiskere, men de komme altid andre Steder fra. De høre om den store Rigdom paa Fjendene, og de bryde sig Bøkker om at komme igjen næste Aar, naar de blot denne ene Sommer kunne faae et tilstrækkeligt Udbytte af deres Fiskeri. Paa denne Maade bliver Fiskeriet paa de gunstige Steder ødelagt; thi det varer lang Tid, inden der paany dannes sig Vært paa Bunden. Saaledes mener jeg altsaa, at man bør værne om den egentlige Fiskeribefolknings Interesser i Mod sætning til Spekulationsfiskernes, som ikke ere Fiskere af Profession, men sætte en Kapital ind paa at drive Røspætter for at faae gode Renter af deres Penge i et Aar eller to, og saa ere lige glade ved, om Fiskeriet ødelægges efter den Tid, da de saa ikke længere drive deres Fiskeri. Interesserne staa altsaa skarpt imod hinanden, og det er netop den store fattige Fiskeribefolknings Interesser, vi fastholde, naar vi værne om de indskrænkende Bestemmelser.

Jeg skal endnu kun berøre et enkelt Punkt for ikke at gjøre mit Foredrag for langt; det er angaaende Kontrollen. Der har med Hensyn til Kontrollen gjort sig forskjellige Opfattelser gjældende i de tidligere Udvalg, af hvilke jeg har været Medlem. Den ene, som ogsaa er gjort gjældende her, gaar ud paa, at man skal indskrænke Kontrollen til det mindst Mulige. Det er endog blevet sagt, at en enkelt Mand i Kjøbenhavn var i Stand til at styre det Hele, mere behøvedes der ikke. Det vilde være en ren bureaukratisk Styrelse, hvor hverken Sagkundskab eller Dygtighed, men de gamle Genevoldsprinciper bleve henstende; den meget bureaukratiske Ledelse, der kun bryder sig om den enkelte Overordnedes Styrelse. Overfor denne Opfattelse staaer den fuldstændig modsatte, og det er den, at da Fiskeriet kan blive en saa rig Kilde for en talrig Befolkning til Erhverv og Velvære, saaledes som det ærede Medlem for Præstø Amt's Edie Valgfreds (Beth) henviste til, burde Staten ikke vige tilbage for mindre Offre, naar den kunde gjøre Noget for virkelig at hjælpe Fiskeriet. Og her maa jeg gjøre opmærksom paa, hvad vist nok Enhver veed, som har færdedes imellem vore Fiskere, at de i mange Retninger staa tilbage i Kjendskab til Fiskeriet og at de saadne Øvelse i Anvendelsen af de Redskaber, som bruges af Andre, hvorfor de ogsaa i Konkurrencen med de udenlandske Fiskere ofte have det yderst vanskeligt. Selv om de bygge store Dæksbaade og anstaffer de samme Fiskeredskaber, som de fremmede Fiskere have, kunne de dog ikke konkurrere, fordi de ikke have den samme Erfaring at støtte sig til som de fremmede. Derfor er det min og Andres Mening, at ved Fiskerikontrollører skulde der tilføres Fiskerne ikke Bussmænd, som skulde være dem paa Matten, men Venner og Veiledere, der skulde yde dem al mulig Hjælp og Støtte i Udførelsen af deres Gjerning, og som skulde følge med Tiden og vide Bøstet med de Fremskridt i en eller anden Retning, som kunde komme Fiskerne til Nytte. Deres Kontrol skulde altsaa gaa ud paa at støtte og hjælpe Fiskerne under deres Erhverv, men samtidig yde det, som jeg anser for den vigtigste Hjælp af Alle, nemlig at værne om dette erhvervsfremtidige Rigdom. Naar den